

BEELDENE KUNST

Kunstenares met mobiel atelier

Ze rijdt heel Nederland en delen van Europa door op zoek naar fascinerende landschappen. En dan begint het aquarelleren. Op de motorkap van haar auto. Corrie Bos: „Veel mensen maken aquarellen zonder te beseffen dat het een van de moeilijkste technieken is.”

Door RIEKE VEURINK

EDE • De regen valt in lange strepen naar beneden. We zitten op de Ginkelse Hei, in de auto van de Edese kunstenares Corrie Bos te wachten op beter weer.

Een paar blauwe laarzen liggen eenzaam op de motorkap. „Nee, die ga ik niet aantrekken”, zegt Bos lachend. „Kijk, een motorkap loopt schuin af. En dat is funest als je er een aquarel op maakt, want dan loopt alles uit. Vandaar dat ik die laarzen onder het gespannen papier leg. Dan ligt het weer recht.”

Af en toe zet Bos de ruitenwissers aan. Kijken hoe lang het duurt voordat de voorruit zich weer gevuld heeft met druppels. „Een paar spatjes zijn geen probleem, maar werken in de regen gaat niet. Ik werk soms onder een vissersparaplu, of vanuit de kofferruimte van mijn stationwagon, maar als het echt hard regent is er geen reden aan. Ik heb altijd een boek bij me, dan kan ik lezend wachten tot

het beter wordt.”

En het wordt beter. We stappen uit en richten het mobiele atelier in. De laarzen worden op hun plaats gelegd, penselen gepakt en een lege jampot gevuld met water uit een fles Spablauw. „Water is essentieel. Zonder water geen aquarel. Dus ik heb altijd een reservepotje bij me. Mocht het water toch opraken, dan bel ik gewoon bij iemand aan.”

In grote halen verschijnt een ronde boom op papier. „Veel mensen maken aquarellen zonder te beseffen dat het een van de moeilijkste technieken is. Aquarellen kun je maken met dikke penselen in grote bewegingen. Dat is zo jammer aan veel amateurs. Die zitten te priegelen met kleine kwastjes.” Daar kunnen de werken een truttige uitstraling van krijgen. Zo niet die van Bos. Ondanks de wat lievige structuur die het materiaal onvermijdelijk met zich meebrengt, hebben Bos' werken iets rauws. De desolaatheid, de guurheid of de warmte van een landschap dringt zich meteen aan de kijker op. „Ik laat veel dingen weg. Ik wil de essentie van een landschap weergeven. Als dat makkelijker gaat zonder het huis dat erin staat, dan laat ik dat huis weg. Mensen beeld ik vrijwel nooit af. Of soms heel in de verte twee fietsers, omdat ik die in het landschap vind passen. Maar dan moet je heel goed kijken.”

Bos deed de Minerva academie in Groningen en de kunstacademie

Corrie Bos maakt een aquarel op de motorkap van haar auto op de Ginkelse Hei. „Veel mensen maken aquarellen zonder te beseffen dat het een van de moeilijkste technieken is.”

Foto: Henk van Holland

in Rotterdam. Ze exposeerde zo'n beetje in heel Nederland en in het buitenland, zoals Parijs. „Op de academie had ik een docent die me enthousiast maakte voor het aquarel. En het is eigenlijk nooit meer overgegaan. Met mijn manier van werken lukt het, of het lukt niet. Er is geen middenweg.

Als ik bijvoorbeeld een mooie zonsondergang wil schilderen, brengt dat een tijdslimiet met zich mee. Ik moet dan voor het donker klaar zijn.” Bos rijdt heel Nederland en delen van Europa door op zoek naar mooie landschappen. „Dat zorgt soms voor grappige taferelen. Rij

ik een gebied in, ga ik schilderen, wil ik weg, blijkt dat er een hek dichtgedaan is. Ik ben eens weggestuurd van een industrieterrein in het Botlekgebied. Later werd ik door het bedrijf dat me wegstuurde gebeld of ik het werk dat ik toen maakte, aan hen wilde verkopen. Ze hadden een jubilaris. Mijn

kenteken hadden ze genoteerd en via de politie zijn ze zo aan mijn nummer gekomen.”

Werken van Corrie Bos zijn van 26 april tot en met 31 mei te zien in de Edese kunsttuin in Cultura. Op zaterdag 26 april geeft Bos tussen 12.00 en 14.00 uur toelichting op haar werk.